

**R.D. Iacobi Marchantii, Pastoris Et Decani Covviniensis
SS. Theolog. Professoris, Rationale Evangelizantivm**

Marchantius, Jacobus

Coloniae Agrippinae, 1661

Lectio 11. Ego vox clamantis in deserto? Parate viam Domini. Explicatur hic specialiter, quomodo Joannes sit vox clamantis, quarte, & quid clamaverit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56372)

- 1. *Primum* est, quod terram sanctam dividit ab alijs gentibus idololatriis, à Moabitibus, Arabibus & alijs. Hoc nimirum proprium est baptismi, quod fideles ab infidelibus discernat; esseque introitus terrae sanctae, hoc est Ecclesiae à Christo sanctificatione.
- 2. *Secundum* est, quod per illum transferunt filij Israël ex Aegypto in terram promissam tendentes, ejusque aquae divise sunt, & steterunt fluentes. Arca ibi quiescente, donec omnes transissent. Atque ibidem in memoriam miraculi fuisse Josue duodecim grandes lapides, & transiit in campum; atque ex campo duodecim alios transportavit in priorum locum. Per Baptismum scilicet debent omnes transire, & salvi evadere, ex Aegypto tenebrosa peccati, & captivitate diaboli egredientes. Duodecim autem illi lapides ex campo translati in locum duodecim aliorum, designant duodecim Apostolos, qui duodecim Patriarchis successerunt, & nobis baptismum annunciarunt & dederunt.
- 3. *Tertium* est, quod Elias & Eliseus per illum sicis pedibus transierunt, cum raptus est Elias in caelum. Nempe & in caelum vehimur nos, sed transientes prius per baptismum: ibi quidem ablummur, sed etiam siccatur pedes affectuum nostrorum ab omni impuro humore peccati.
- 4. *Quartum* est, quod Naaman Syrus ibi septies lotus, à lepra est mundatus. Sic & in baptismo lepra peccatorum dimittitur, & sepiiformis Spiritus per lotionem animae nobis datur.
- 5. *Quantum* est, quod ibi ferrum securis ad mandatum Elisei supereratavit. Tunc praecidit lignum, & illuc misit, ubi ferrum ceciderat. Et hoc quoque indicat, graves instar ferri peccatores in aquis baptismi supermatere, & ad litus operatum venire; idque per virtutem ligni Crucis, quod vim divinam impertit aquis.
- 6. *Sextum* est, quod ibidem Jesus Christus baptisari voluit, tactu mundissimae carnis, vim aquae tribuens ad sanctificandas animas in nostro baptismo.
- 7. *Septimum* est, quod ibi S. Joannes Baptista vidit caelum apertum, & audivit vocem Patris, viditque Spiritum Sanctum in specie Columbae. Quod id ipsum indicabat per baptismum aperiri nobis caelum, & in illo professionem fore totius Trinitatis, à qua habet baptismus vim suam & originem.
- 8. *Propter haec omnia*, nomine Jordanis in Scriptura indicatur Baptismus, tanquam in suo typo. Ideo de diabolo dicitur: *Habet fiduciam quod Jordanis infuset in os ejus*, hoc est, tanto odij & invidia zelo fertur in Baptismum & Christianos baptisatos, quod aveat & speret omnes se posse abiorbere & perdere. Itaque non sine mysterio propter omnia jam dicta, Joannes suum institutus baptismum & praedicationem, baptismi nostri & praedicationis Evangelicæ initium quoddam & rud-

mentum, incipit in Jordane; & regionem ac desertum Jordani adjacens peragrat, praedicans baptismum poenitentiae in remissionem peccatorum. Debebat nimirum (quod etiam expresserunt Evangelista) adimplevere Scripturam de se pronunciatam: *Vox clamantis in deserto, parate viam Domini*. Sed singula hujus sententiae verba emphaticum & pondus habent, ideo specialiter explicanda sunt in sequentibus.

E ADEM DOMINICA

Lect II.

De Voce clamantis in deserto.

PRIMO, ponderandum est illud, *Vox clamantis*. Est enim sentus duplex, nempe vel quod Joannes sit vox clamantis, sicut *Vas electionis*, id est, vas electum, *Terra promissionis*, id est, terra promissa, *Filius perditionis*, id est, filius perditionis: vel etiam simpliciter intelligi potest, quod Joannes sit vox Dei clamantis. In illo enim Deus & Spiritus divinus clamabat. Quantum ad primum, Joannes erat vox clamans, vox alta & sublimis, vox undique penetrans & ad corda usque pertingens; vox non exilis & in angulo multans, sed in publico personans, magna contentione, magno spiritu, magna constantia, & audacia, contra vitia, Principum, Militum, Pharisaeorum, Vox non palpians aut blandiens, sed clamans & terrens, comminans & arguens. Sed in particulari videndum est, quid in clamaret vox illa ad eo sublimis: hoc enim scire etiam omnes nos concernit. Nam licet dicatur *clamaſſe. Parate viam Domini*, hoc tamen multa complectitur.

Inclamat omnibus idem quod digito demonstratus venerat: *Ecco Agnus Dei, ecce qui tollis peccata mundi*. Christum scilicet jam adesse qui salvaturus esset Israel, ipsumque mox se manifestaturum, ideoque digne recipiendum. Unde de ipso dicitur: *Joannes testis perhibet de ipso & clamat, Si igitur adimplebat praecipuum illud Domini: Si per montem excelsum a cœna, tu qui evangelizas Sion, exalta in fortitudine vocem tuam, qui evangelizas Jerusalem, exalta, nolis timere. Dic cruentis tibus: ecce Deus vestester, ecce Dominus Deus in fortitudine venit, & brachium ejus domabitur. Alcendebat Joannes in sublimem locum, quia electus erat primus Praeco ad evangelizandum Sion: exaltabat in fortitudine vocem suam, quia primus erat qui evangelizare debebat Jerusalem advenisse jam Salvatorem suum, Deum suum, Regem suum. Unde civitatibus Judæ in desertum ad se concurrentibus intrepide clamabat: *Ecco Deus vestester*; & hoc ipso suo clamore indicabat Evangelij praedicationem mox toto orbe audiendam, & per novos Praecones in fines terræ propagandam, de quo & David praedixerat: *in omnem terram exivit sonitus eorum, & in fines orbis terra verba eorum* Joannes veritatis, magisterium vite, sanctitatis formam.*

Inclamas Christi praesentiam. I o a n . 1
clamaſſe. I ſai . 40.
P ſal . 18.
L u c . 5.
I o a n . 1.

Summa iustitia, virginitatis staculum, Penitentia via, fidei disciplina. Ioannes maior homine, par Angelis, legis summa, Evangelii sanctio Apostolorum vox, silentium Prophetarum, Prætor iudicis, Præcursor Christi, Metator Domini, Dei testis, totius mundi Trinitatis. Voce itaque sonora Ioannes præcurrit Christum, percurrit Evangelium præcurrit vocem Apostolorum, & silentium iudicis legi & Prophetis: Lex & Propheta usque ad Ioannem.

Luc. 10. Mat. 11. Vox clamantis in deserto.

Raportus de Operibus Trinitatis in Evangelio.

Regnum Celorum ad usum inclinat.

Multipliciter regnum celorum olim distabant.

Vox clamantis novissima.

non facit fructum bonum excidetur: en iustum Dei iudicium: Et in ignem mittitur; æterna ignis poena subsequens. Nimirum sciebat Ioannes, nihil ita efficaciter hominis superbiam, avaram cupiditatem, luxuriam, aliaque vitia destrueret, ac horum Novissimorum profundam considerationem; nihilque ita potenter ad meliorem nos vitam excitaret, dicente etiam Sapiente: Memorare novissimatum, Et in æternum non peccabis. Hæc ergo potenti voce resonabat, & inculcabat, Christum denuncians venturum non solum ut Redemptorem, sed etiam ut Iudicem; Cuius, inquit, ventilabrum in manu eius. Et purgabit arenam suam, Et congregabit triticum in horreum suum, paleas autem comburet igne inextinguibili. Quænam ejus est arca, nisi Ecclesia? Illa bonos habet & malos permixtos, sicut arca paleas & triticum; sed venit cum ventilabro Christus, cum potestate iudicandi, & asserminabit paleas à frumento, impios à bonis, hoc cœlesti horreo, illos igni æterno addicet. Et vide quam congrue circa Jordanem de iudicio sermo ejus est: Jordanis enim idem est ac fluvius iudicii, sive defluxus iudicii: & amœnus quidem fluvius erat, sed in mare mortuum defluebat. An non hic typus egregius vitæ nostræ: Quid est vita nostra, nisi Jordanis, nisi fluvius quidam amœnus, divitiis, voluptatibus, honoribus lætus? Verum cum omnibus his mox transit & effluit læta velocitas, velox lætitia, & in mare mortuum descendit, in mortis abyssum. Transeunt fluctus, manet luctus. Transeunt rapido curritaque hujus sæculi, quæ ad tempus videntur suaves, & in amarum mare finiunt; ideoque nemo eas nimium debet amare. Quid iterum vita nostra, nisi Jordanis, nisi fluvius & defluxus iudicii, quandoquidem vita hæc perpetuo labitur: etiam in vita? Anni annos protrudunt, & hora horas, & undæ undas; sed ad iudicium Dei currit severe examinanda, & quæ per partes elapsa est, omnino tota simul iudici, est sustenda. Hanc ergo de iudicio agendi occasionem, Ioannes clamans circa Jordanem ex ejusdem significatione poterat de promerere. Hanc quoque non debent negligere qui Ioannis officium obeunt apud plebem prædicatores verbi Dei, Voces Domini. Ipsorum enim munus est frequenter intuitu hujus iudicii divini penitentiam prædicare; ac plebs est lubenter humiliterque hæc de te differentes audire. Nec dicant, vel Concionatores vel Auditores, trivialem nimirum esse hanc materiam, Scideo magnis Cathedralis inidoneam, & magnis Concionatoribus parum aptam. Si enim indignum non fuit Prophetis maxime frequenter de hoc iudicio sermonem repetere, & illud inculcare; indignum non fuit idipsum Ioanni, nec indignum ipsi Christo, an erit hoc indignum his qui Prophetarum, qui Ioannis, qui Christi vices in Ecclesia Dei obeunt? Sed hæc vanitas digna est planctu in non paucis Concionatoribus, quod potius querant aures mulcere, sublimia docere, eloquentia plausum cedere; neglectis illis, quæ

Ecclesi. 70.

Lucas.

Jordanis. nostra vita est.

Novissima frequenter prædicantur.

2. Inclamabat omnibus penitentiam ad vitæ emendationem. Hæc enim vox eius fuit inter præcæ Penitentiam agite, &c. à qua & Christus aspicatus est. Hoc scilicet modo sibi mutuo responderunt Vox & Verbum, Prætor & Iudex, Signifer & Rex. Hæc erat unica via, qua suscipiendus erat Rex & Salvator. Hæc erant sola arma, quibus Regnum æternum erat devincendum. Quibus Magister militum qualis Signifer Regis, qualis prima Legio Primicivis, pilis vestitus, zona pellicia circuminclaratus: Arma arripite, Penitentiam agite! Neque solum ore hoc inclamabat, sed quia totus ipse erat Vox, quicquid in ipso cernebatur, idem infonabat. Etenim locus deserti speluncæ in qua cubabat, vestitus austeris, victus, conversatio, vita, quid aliud quam penitentiam resonabant? Simul verò cum penitentia inclamabat appropinquare Regnum Cælorum, perillam aperendum; Christo jam illud referante, sed mediante hæc clave. Antea Regnum Cælorum nunquam erat nominatum, nunquam in Scriptura erat auditum, aut promissum, clausum erat, jam appropinquabat ejus referatio, scilicet ad ascendendum in illud jam eugebatur. passio scilicet Christi, cujus meritum & virtus per penitentiam nobis applicatur. Regnum cælorum in antiquo Testamento multum multipliciterque distabat; quia distabat tempore: notitia, effectus, accessus. Quare distabat tempore? Quia Messias necdum venerat, qui spirituale gratia regnum debebat primo secum adducere, & postmodum regnum æternum gloriæ dare, utrumque ergo ipso adveniente appropinquabat, quod ante distabat. Quare distabat notitia? Quia olim quasi ignotum erat, nec de illo fit mentio aut promissio, vel in Prophetis, vel in Psalmis; ideoque distabat & affectu quia vulgo à Judæis non desiderabatur. Quare distabat accessus? Quia nemo quamlibet sanctus, quamlibet notitiam & desiderium regni habens, in illud poterat ascendere. Clamabat ergo Ioannes, jam viam ad illud esse stratum, jam sealam erectam, jam clavem præparatam, si per penitentiam peccatorum, & vitæ emendationem Messias reciperetur, is nimirum qui habet claves regni, qui aperit, & nemo claudit.

3. Ioannes vox erat clamantis, quia omnibus manuciabat Novissima, idque voce terrificæ Annunciabat mortem iudicium, infernum peccantibus, ut fugerent a ventura ira. Audi ejus vocem inclamantem: jam securus ad radicem arboris posita est: cni mors imminens peccatoribus. Omnis arbor quæ Rational. Eximig.

ad peccatorum derelictionem efficaciam forent. Eademque vanitas in auditoribus reperitur; dum Concionatores tales quarunt, alios salutiunt. Prurium eis aures ad audiendam disertam & mollem vocem blandientis; renuunt audire contra sua vitia vocem clamantis, vel iudicium inculcantis.

Variis. Romani imitari.

Attamen vocem Joannis clamantis, & securim ac ventylabrum Iudicii divini proponentis, imitati sunt sancti & docti illi Concionatores, qui fructum in Ecclesia Dei leguntur voce sua peperisse maximum. Audi aliquot exempla.

S. Vincent. Feretiv.

S. Vincentius Feretivus spiritu Joannis imbutus circumiens urbes, villas, pagos locaque deserta, ubique praedicabat: *Poenitentiam agite, appropinquate enim regnum caelorum; Timeo Dominum, quia venit hora iudicii eius.* Atque cum hac voce transivit per Hispaniam, Galliam, Angliam, Belgium, Italiam, iudicii divini & poenitentiae praeco adeo efficacax, ut quocumque pedem intulisset, mox sequerentur generales totius vitae confessiones, & communis morum reformatio. Cessabant perjuria alicae blasphemiaeque, tantaque omnium contritio & religio, ac modestia, ut prisca Apostolorum aetas redisse videretur. Dicitur ipse convertisse Judaeorum viginti quinque, Saracenorum octo, Christianorum perditae vitae supra centum millia. Quadraginta auditorum millia eum quandoque secuta afferuntur. Unde Vincentius Justinianus in vita S. Vincentii Feretivi p. 1. c. 19. asserit mortuum quandam publicae a. B. Vincentio fuisse vitae reddidit, ut eo miraculo confirmaret se esse illum Angelum qui visus est Joanni volans per medium caelum, & clamans: *Timeo Dominum, quia venit hora iudicii eius.* Fuit ergo ipse Angelus instar Joannis, parans viam ante faciem Domini.

Quot ab eo converti.

Apo. 15.

S. Petrus Martyr, eodem impulsu spiritu, emittens in Ecclesia Dei Concionator, iudicium Dei continuo in suis concionibus proponebat, & haec verba pro Themate concionis jugiter pronuntiabat: *Adhuc quaedam agitur dies & Noverit subvertetur; quibus verbis olim Jonas populum commoverat.* Illis vero verbis innumerabilem multitudinem ad se confluentem tanto opere intendebat ut omnes passim poenitentiam etiam publicam agerent. Ipse erat Vox clamantis, & ad Civitates sceleribus repletas toto spiritu clamabat Dei securim imminentem, excidium & ruinam. Dicebat enim: Tu, o Mediolanum, o Cremona, o Parma, o Florentia, quid aliud es, quam altera Ninive, nam Dei attrahens se clericibus tuis? Vide igitur ut illico ad Deum te convertas, & poenitentiam agas, aut mox flagellum Dei, & ruinam tuam experieris. Haec in fortitudine vocis & spiritu amplificabat efficacissime per civitates singulas, praedicans regnum Dei.

S. Petrus Martyr.

anno 7.

S. Antonius de Padua in Quadragesima de eodem Dei iudicio & poenitentia concionatus, ita de Padua, commovit ad luctum & compunctionem Patavinus cives, ut turmatim per plateas incederent publice se verberantes & caedentes, cum hac repetita

S. Anton. de Padua.

voce clamorosa: *Miserericordia, Misericordia, Misericordia.* Atque inde cepit, publicis disciplinae, in Hebdomada Sancta usus. Conversionem vero morum, & vitae mutationem miram in millibus hominum induxit. Hinc lingua ipsius manet incorrupta, quam triginta duobus annis post obitum, S. Bona ventura in manus accipiens, & excolans, cum lacrymis dicebat: *O benedicta lingua, quae semper laudasti Deum, & alios laudare docuisti; iam patet quod si sis meritis & pretij apud Deum, qui te ad tam sublimem officium efformavit! Quidam magne doctrinae & pietatis Concionator nostro saeculo Paduae eandem linguam visitans & excolans, ita immutatus est spiritu & lingua, ut postmodum Rhetorum morem in concionando exuens, & Apostolicum induens, maximum fructum tota Lusitania promeritis; cuius memoriam tamquam Apostolici viri etiam hodie veneratur Lusitania.*

Lingua eius hodie dicitur incorrupta.

Id de T. Martini Soc. Jesu re.

Si igitur dixit Propheta: *Quam speciosi pedes evangelizantium in pace, evangelizantium in bono!* Nos quoque addere possumus: *O speciosi pedes, o speciosa lingua, o speciosa vox Joannis & sequacium eius, qui ut evangelizant pacem, & bona aeterna, in clamant prius bellum alperum peccatoribus cum morte, cum iudicio Dei, cum igne aeterno, ut fugiant a ventura ira, & pacem cum Deo incant!*

Rom. 10.

4. Joannes vox clamantis, quia nulli parcens, fortiter & intrepide in clamant in omnes cuiuslibet conditionis, quamlibet sublimis, quamlibet honoratae. Non parit Regi, in clamans constanter & saepe frequenter. *Non licet tibi habere aeternam fratris tui, quia non parit militibus in clamans: Nemini calumniam suam feceris, neque in concionatu contenti estote clamant, suspensiu vestes.* Non parit Pharisaeis, qui ob doctrinam & pietatem eminentiorem in populo honorabantur, sed in clamans compellit eos asperere, & voces *Commina vitarum*, (hoc est, venenatorum parentum venenosos filios, peccati veneno infectos) quae gloriantur esse semen Abraham Arguit eos graviter, & dicit: *No caperis dicere, Patres habemus Abraham, dico enim vobis, quia potius si Deus de lapidibus istis suscitaro filios Abrahae.* Offendit his verbis parum esse filios esse Abraham secundum carnem, si non sint secundum pietatem. Atque illis demonstrat lapides duodecim (qui de Jordane extracti fuerant tempore Iosue, in signum miraculi quod populus transierat sicis pedibus) assererat potentem esse Deum de istis lapidibus filios suscitaro Abrahamo; simul etiam innuens cordibus duris Gentilium, qui non ab similes erant istis lapidibus posse filios Abrahamo proferre, qui benedictione obtineant praefiliis Abraham secundum carnem. Hoc etiam concernit quosdam Christianos, qui se Patrem habere Christum eundemque Redemptorem gloriantur; interim eius opera non amitantur, sed in eius solis meritis confidunt nihil cooperantes. Unde auctor operis imperfecti in Matth. sic dicit: *Sicut Iudas perierunt se propter hoc salvandos, quia erant filii Abraham, sic & multi Christiani insipientes,*

quia em.

Luc. 3.

Rupertus

per

per hoc putans se salvandos, quod Christiani sint. Ad quos dicitur cum Joanne, Nolite dicere, quia sumus filii Abraham, sumus Christiani; facite fructus dignos poenitentiarum, hos requirit Christus, qui gratiam vobis ad id committit, & merita sua vestris adiungi voluit: *Qui passus est pro vobis, vobis relinquens exemplum, ut imitumini vestigia eius.* Itaque is, qui Vox clamantis à Propheta nominatur, fortiter clamabat contra vitia domus Israel, quæ populum Dei se nominans & semen Abraham, derelinquebat Deum suum, & genus suum deturbabat. Cui & conveniebat illud: *Va genti pescavici, semini nequam, populo gravi iniquitate, ab alienati sunt retrorsum.* Quapropter divinum illud præceptum Joannes adimplebat: *Clama ne cesses, quasi tuba exalta vocem tuam, annuncia populo meo, solum exortum, quod dominus Jacob peccata eorum.* Ad hunc numerum finem verbum Domini factum erat super eum.

1. Pet. 2.

Isai. 1.

Isai. 58.

Vox clamantis omnem virtutem.

Luc. 3.

Ibid.

Vox clamantis cum spiritu.

5. Joannes clamans docebat & adhortabatur ad omnem virtutem; venerat enim parare Domino plebem perfectam, quæ perfectio in virtutum decore consistit. Docet itaque voce efficaci humilitatem, publice affirmans se indignum esse Christi solvere vel portare calcamenta. Docet veram fidem, dicens palam illum esse Agnum Dei qui tollit peccata mundi. Docet spem, omnes exortans ad bonum, spe appropinquans regni caelorum. Docet timorem, omnes à malis retrahens timore excitationis & ignis. Docet iustitiam monens graviter Publicanos: *Nihil amplius quam quod constitutum est vobis faciatis.* Docet ibidem charitatem & eleemosynam: *Qui habet duas tunicas, alteram habeat, similiter & sicca.* Docet etiam contemptum saeculi, calitatem, religionem, & alias virtutes; quia licet expressè de his non fiat mentio in Evangelio, tamen id satis ex S. Luca colligitur, qui gesta & prædicationem Joannis concludens, ait: *Multa quidem & alia existans, evangelizabat populo.* Ideo etiam Christus de illo dicit: *Erat lucerna ardens & lucens.* Vultis scire, inquit Bernardus, sermo de S. Joanne quomodo arsit & luxit? *Ego in ea triplicem reperio ardorem & splendorem.* Ardens erat in seipso austeritate conversationis, erga Christum pleno & intimo sermone de visionem, erga peccantes constantia libera increpationis. Dixit exemplo, d' gesto, verbo opere seipsum, Christum indicere, nos ipsos nobis sermone declarans.

Sed nunquid Joannes sine fructu hæc inelamabat, ita ut solum esset cymbalum timens aut æs sonans, & inaniter aciem verberans? Abiit Turba enim ad poenitentiam commota dicebant: *Quid facimus?* Multi & baptizabantur ab eo confitentes peccata sua. Neque mirum, quia Joannes non erat solum Vox clamans, ut diximus, sed erat Vox clamantis, Vox scilicet Dei erat ipse. Clamabat Deus in ipso, adeo que hæc vox non poterat esse inefficax. Erat vox Verbi Divini, ab ipso procedens, & tamen ipsum præcedens, ipsum manifestans: **SICUS VOX**

nostra à verbo mentis nostræ procedit, & illud præcedit in mente audientis, ut ipsum ei manifestet. Itaque cum S. Basilio quæ in Psalmo 28. de voce Domini magnificè multisque elogis prædicantur, S. Joanni, qui Vox erat Domini, aptissime convenire asserimus. Licet enim literaliter de tonitruo intelligantur, quia illud est vox quædam Dei super aquas pluviales, quæ in nubibus pendens, per foras cedros confringens, desertum concutiens, flammam ignis & nubibus quasi intercisas emittens, cervos ad currendum excitans. Tamen in sensu spirituali omnia hæc Joanni competunt, qui tonitru quoddam divinum fuit, & vox certifica Domini. Vis breviter particularius id intelligere? Audi quæ ibi dicuntur de voce Domini. In primis dicitur: *Vox Domini super aquas.* An non Joannes super aquas Jordanis insonat? An non tali resonat efficacia, ut multum audientes (qui erant inflatæ aquarum per varios vitiorum anfractus & circuitus delinquentes ad abyssos) quasi quosdam miraculo, ut olim Jordanis aquæ converti sunt retrorsum, ad Deum suum, ad vitæ fontem perpetuè traherentem fluentes? Deinde dicitur: *Vox Domini in virtute, vox Domini in magnificentia.* An non Joannes vox est magnæ virtutis & fortitudinis? An non vox cum magnificentia, quæ adeo magnifica tulit testimonia de Christo, magnificaque eius mysteria annuciavit? Ulterius dicitur: *Vox Domini confringens Cedros, & concutiens desertum.* An Joannis vox inanis fuit? Nonne superbas tentes inflat Cedrorum elatas per poenitentiam prædicationem confregit & humiliavit? Nonne etiam multorum dura & spinosa corda, inftar petrarum & veprium deserti, concussit & commovit contritione valida? Denique dicitur: *Vox Domini intercedens flammam ignis, vox Domini preparans cervos.* An non Joannis vox comminationes ignis æterni quali intercisas flammam emittens inflat fulguris, multos excitavit jacentes & torpidos, & ad capeiendam virtutis viam inftar cervorum celeres fecit? Nonne ad meliorem vitam eis currendam viam indicit? Quod si etiam tonitru cervas difficulter parientes ad partum reddit faciles, nonne & hoc præstitit vox Joannis, dum his qui difficulter partebant spiritum salutis, auxilio suis, tremorem eis iudicii divini incutens? Sic singula ei aptissime congruunt, & amplificari possunt.

Eccè igitur quomodo Joannes verè Vox, verè Joannes. Vox clamans, verè vox Domini clamantis; & qui vox clamantis fuerat Vox in utero, ad laudes divinas excitans Matrem Elisabeth, Vox quoque mox ab utero? excitans Patrem ad Canticum toties in Ecclesia repetitum, modo perhibetur esse vox in deserto, postmodum Vox erit in Herodis Palatio, Vox in vinculis & ergastulo, Vox clamans moriendo, Vox adhuc clamans post mortem in finem usque sæculi, vita & exæplo, verbo & sanguine suo. Mortuus est Joannes, equidem mortuus est, sed voci sue tonitru, S. Arabæ adhuc in desertis concutiens peccatorum, sermo.

Vivit adhuc in Ecclesia vox eius adhuc hodie resonat illud in auribus nostris: *Parate viam Domini. Penitentiam agite, iam secum ad radicem pestis est.* Adhuc hodie perfonat vox sanguinis eius contra luxuriosos, contra incestos, contra adulteros, quia pro castitatis defensione effusus est. Adhuc hodie eos condemnat deserti oris sui voce, & fusi sanguinis clamore. Sed in deserto specialiter vox hæc clamans describitur; quia illæ vitæ & voce sua advocabit totius Iudææ incolas, penitentiam suscepturos, & futuram in eam evasuros. Unde desertum illud desertum Cades nominatur: *Vox Domini concitavit desertum, & convulsit Dominus desertum Cades, id est, desertum sanctitatis;* quia Ioannes desertum illud sanctificabat, concione, baptismo, vita: & illuc concurrentes conmovebantur tanto tremore, ut ab impii vita ad sanctioris vite propositum transirent, & sic eorum penitentia desertum quodammodo sanctificabatur. Illud quoque desertum postmodum mire erat sanctificandum, frequenti concursu sanctorum virorum, qui exempli Ioannis sectati, debebant illud incolere, & tanquam Turres solitudinis, & Aquile contemplationis, ad idum ibi suum collocare. Maximus enim illic fuit numerus Eremitarum & Monachorum, vestigia Christi & Ioannis ibidem honorantium.

In Prato spirituali c. l. refert Sophronius, Monachum quendam, qui montem Sinai petebat, in parvam quandam speluncam diversit, ægitudine cogente; & hæc non procul erat à Iordane. Ibi ergo apparet ei S. Ioannes, sic enim eum colloquitur: *Ego sum Ioannes Baptista, & ideo tibi iubeo, ut nunquam recedas. Nam spelunca ista brevis maior est monte Sinai, quam sepulchrum Domini Iesu, cum me visitaret, ingressus est. Pollicere ergo mihi, quod hic habitabis, & ego maxime sanitatem restituum.* Spondit Monachus, & mox sanus effectus, ibi perseveravit toto vitæ suæ tempore, & ex spelunca Ecclesiam fecit, congregavitque ibidem Fratres, appellaturque locus ille Sapsas. Hæc ibi. Constat ex sacris historiis circa illud desertum Iordanis multa fuisse Monasteria; nam ibi erat Monasterium S. Gerardi Abbatis, ut pater ex eodem Prato spirituali, c. 107. Item S. Sozimi qui circa illud desertum perambulans, invenit S. Mariam Ægyptiacam, & illam jam morti vicinam sacra Communione refecit, ab eaque didicit vitam quam in eo deserto duxerat. Itaque de illo deserto verum fuit illud: *exaltabit solitudo, & florebit quasi lilium: in cubilibus in quibus habitabant dracones, oritur cirrus calami & junce, & erit ibi sania & via, & via sancta vocabitur.* Via scilicet ibi erat, de qua Ioannes clamabat: *Parate viam Domini, rectas facite semitas eius in solitudine.*

Mythicè desertum, in quo Vox clamantis personabat ad omnis generis peccatores ibidem concurrentes, hoc sæculi designat, in quo belluæ sunt omnis generis, peccatores varios designantes, qui invitantur deponere belluinam naturam, voce Do-

mini per suos Prædicatores penitentiam inclamantibus.

1. Ibi sunt multi serpentes & viperæ, homines invidi & maligni, virus malignitatis, odii, invidiæ, detractiois, calumniæ, linguæ venenatæ in alios spargentes. Ibi multa genimina viperarum, maligni malorum parvum, eorum malitiam imitantes. His inclamatur, ut in aquis penitentiae omne virus deponatur, nec faciant.

2. Ibi Corvus & Ericius, homines impenitentes, qui instar corvi semper clamant *Crus, crus,* & instar Ericii spinis peccatorum conscientiam mordentibus toti sunt cooperti; sed differentes parturunt semper spiritu salutis, nec pariunt, imo procrastinant tandem in partu erepant. His inclamatur: *Hodie si vocem ejus audieritis, nolite obdurnare corda vestra, sed semper errant corde.*

3. Ibi congregati sunt milii aliter ad alterum, homines iniusti & rapaces, alienis inhiantes, & prædæ quærentes, quales nonnulli inter negotiatores, multi inter Magnatum Officiarios, inter Procuratores & Advocatos simul prædæ depilantes, hoc est pauperem lingantem. Et his inclamatur voce Joannis: *Non aliquid quam quod vobis constitutum est, exigitis, sed furdi sunt.*

4. Ibi Sirenes in delubris voluptatis, homines luxuriosi, nihil nisi carnem & voluptatem respirantes, gaudent ad sonitum lyre & tympani, ducunt in bonis dies suos, salant & cantillant, alteri alterum allicit ad peccatum, & sese mutuo ad symposia invitant. His inclamatur vox iudicis, vox amaritudinis futuræ, sed in strepitu voluptatum furdi facti, non audiunt.

5. Ibi cubilia Leonum & Pardorum. Hi sunt homines superbi & feri, variisque peccatorum maculis inperfecti, in quibus glorianteur, diligentes vanitatem, & varietatem sæculi exteriorem; interiori etiam in animo vaiegati, fallaces, deceptores; & his quoque incallum sonat vox penitentiae: *Si potestis mutare Parvum varietates suas, sic & Irem. 13. illi.*

6. Ibi pascua struthionum. Hi sunt parentes nullam filiorum curam gerentes. *Filia populi mei Iria 34. crudelis quasi struthio in deserto, ait Ieremias. Struthio ova in terra parit, & quasi non sua negligit, ferarum vel hominum pedibus exposita, & obdurate ad pullos suos. Ita aliqui parentes proles negligunt, & quantum ad animam, & quantum ad corpus. Alii e contra instar Pellicani dilacerant se, & corpore & animo, ut foveant proles. Hi per excessum peccant, illi per neglectum, & utrique furdi admonitiones pereunt, nec penitent.*

EADEM DOMINICA.

De triplici via preparanda.

LXXIIII.

Penitentia nostræ tres sunt Partes, Contritio, Pœnitentia, Satisfactio. Hæc tres partes habent se in se partes

Ioannes vox clamans in deserto. Psal. 28.

Isaia 35.

Deinde dicitur de deserto mysticè

In eo videri belluæ id est peccatores.

Isaia 34.

Psal. 94.

Isaia 34.

Luce 3.

Isaia 13.

Cam. 16.

Isaia 34.

Thren. 4.

Job. 39.